

Vragen gesteld door de leden der Kamer, met de daarop door de regering gegeven antwoorden

532

Vragen van het lid **De Pater-van der Meer** (CDA) aan de minister van Justitie over *de publicatie van foto's van slachtoffers van kinderporno op internet*. (Ingezonden 20 november 2001)

1

Bent u op de hoogte van de publicatie van de gezichten van slachtoffers en «getuigen» van kinderporno door het Buro Zoeklicht uit Haarlem?¹

2

Acht u het wenselijk dat een particuliere organisatie op een dergelijke manier «het voortouw» neemt bij de opsporing van kinderporno?

3

Deelt u de mening van de woordvoerders van het Buro Zoeklicht dat politie en justitie veel te weinig mogelijkheden en middelen hebben om daders van kinderporno op te sporen en aan te pakken en hiermee samenhangend te weinig kinderen uit het kinderpornomilieu halen?

4

Zo ja, welke stappen bent u bereid te nemen om ervoor te zorgen dat de opsporingsdiensten in de toekomst optimaal kunnen functioneren? Bent u van plan om hierbij gebruik te maken van de diensten van Buro Zoeklicht?

5

Zo neen, over welke faciliteiten beschikken politie en justitie momenteel om kinderporno afdoende op te sporen te vervolgen en tegen te gaan?

¹ ANP 19 november jl.

Antwoord

Antwoord van minister **Korthals** (Justitie). (Ontvangen 23 januari 2002)

1

Ja.

2

Neen, ik acht dat niet wenselijk. Het is naar mijn mening evident dat waar het hier gaat om de opsporing van een strafbaar feit, de politie de primaire verantwoordelijkheid in het onderzoek heeft. Voorkomen moet worden dat de politie bijvoorbeeld voor wat betreft de informatievoorziening in deze ten dele afhankelijk zou worden van particuliere organisaties. Bovendien moet naar mijn mening uitermate zorgvuldig worden omgegaan met het gebruik van het internet bij de opsporing van slachtoffers van kinderpornografie. Voor deze en andere vormen van opsporingsberichtgeving gelden bijzondere regels die zijn neergelegd in de Aanwijzing opsporingsberichtgeving van het College van procureurs-generaal.

Door de wijze van handelen van het Buro Zoeklicht kunnen kinderen als het ware dubbel slachtoffer worden, nl. eerst van de kinderpornografie en daarna van de publiciteit. Daarnaast kunnen kinderen die geen slachtoffer van kinderpornografie zijn geweest, maar die wel gelijkenis vertonen met de gepubliceerde foto's hier veel last van hebben.

3, 4 en 5

Neen, ik deel deze mening niet. Er is in de afgelopen kabinetsperiode fors geïnvesteerd in de aanpak van kinderpornografie. Het project Gemeenschappelijke Voorziening Aanpak Kinderpornografie (GVAK), dat mijn toenmalige ambtgenoot van Binnenlandse Zaken en Koninkrijksrelaties en ik in 1999 hebben ingesteld, heeft hierin een belangrijke bijdrage geleverd. De Tweede Kamer is geregeld geïnformeerd over de resultaten die met dit project zijn behaald, laatstelijk in de tweede voortgangsrapportage over de uitvoering van het NAPS, die op 11 december 2001 naar de Tweede Kamer is gestuurd.¹ De politie kan bij de opsporing van kinderpornografie gebruik maken van het digitaal archief dat bij het Korps landelijke politiediensten (KLPD) is ondergebracht. In deze landelijke databank zijn inmiddels meer dan één miljoen plaatjes opgenomen. Daarnaast heeft het politiekorps Amsterdam-Amstelland een systeem

ontwikkeld waarmee rechercheurs plaatjes aan daders en slachtoffers kunnen koppelen.

Voorts werken op dit moment twintig politiekorpsen met het zogeheten VICLAS-systeem. In dit systeem worden alle moord- en zedenzaken geregistreerd. Hierdoor is het mogelijk om gegevens in dit soort zaken uit te wisselen, ook internationaal.

De politiekorpsen kunnen bovendien een beroep doen op degenen die werkzaam zijn bij het programma Moord en Zeden van de dienst Nationale Recherche Informatie van het KLPD voor ondersteuning bij recherchetactische vragen over kinderpornografisch beeldmateriaal. Daarnaast is bij het KLPD een speciaal internetteam actief die het internet afspeurt naar kinderpornografie.

Ik meen derhalve dat de politie over voldoende middelen beschikt om kinderpornografie gericht aan te pakken. In het antwoord op vraag 2 heb ik toegelicht dat ik weinig gelukkig ben met de wijze waarop het Buro Zoeklicht heeft gehandeld. Dit neemt niet weg dat particuliere organisaties een hele nuttige functie kunnen vervullen bij onderzoeken naar kinderen die slachtoffer zijn van seksueel misbruik in het algemeen en kinderpornografie in het bijzonder. Ik denk daarbij aan opvang en hulp die bij geconstateerd misbruik door particuliere organisaties aan die kinderen kunnen worden geboden.

¹ Kamerstuk 26 690, nr. 11.